

BARCELONA

El dia que van trossejar el vell plàtan de Vinçon

La botiga d'objectes de disseny del passeig de Gràcia tanca després de 74 anys

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Durant molts anys al mig de Vinçon hi havia un plàtan, l'inconfusible arbre de l'Eixample. Els propietaris, la família Amat, havien decidit que l'ampliació de la botiga no significava haver-lo de tallar obligatòriament. Així doncs, va passar a formar part de la fesomia del comerç. Al costat de les làmpares, les vaixelles, les figures de decoració i els utensilis de cuina, el plàtan s'alçava al cel. Quan el pas dels anys va fer impossible mantenir-lo amb vida i la saba va deixar de circular pel tronc, el van fer a trossos i van repartir-los entre clients i amics a manera de testimoni de la seva existència, d'herència que perviu més enllà de la mort. Es tracta d'una bonica metàfora que agafa més volada que mai ara que la botiga del passeig de Gràcia enfila la drecera imprevista cap al seu tancament.

El primer cop que vaig entrar a la botiga del MoMA de Nova York em pensava que estava entrant a Vinçon. De petit em fascinava la il·luminació tènue, el fil musical elegant i la infinitat d'andròmines exposades als prestatges. La seva línia de disseny propi és mítica: l'estètica i el grafisme, cuidats fins al detall més mil·limètric. Les bosses han sigut sempre marca de la casa, amb dissenys de firmes tan prestigioses

com Xavier Mariscal i América Sánchez. Un comerç amb pedigrí d'exclusivitat, obert des del 1941, i que ara entona el rèquiem de comiat pel progressiu descens de vendes experimentat des del 2008. M'ho explica Sergi Amat, l'actual director, entristit per la dolorosa decisió. "Volíem seguir, però la situació s'havia fet insostenible. Venem la meitat del que veníem", concreta. Van meditar traslladar-se a un altre local, però finalment no ha sigut possible. La negociació de l'ERO que afecta els quaranta-vuit treballadors és ara una prioritat per a la direcció. Mentrestant, liquidació d'estoc i prestatgeries progressivament més buides a l'espera del tancament previst durant els pròxims mesos.

Beauvoir i Sartre

Els aparadors sempre han sigut un reflex emblemàtic de la personalitat de la botiga. En un hi ha dos televisors. Un amb una foto de Simone de Beauvoir i l'altre amb una de l'amor de la seva vida, Jean-Paul Sartre. Entre els dos aparells, un caminet fet amb trossos de guix i bolígrafs marca Vinçon. I un cartell revelador amb les paraules que Beauvoir va escriure per a *La cerimònia dels adéus*: "Jo navegava entre el terror i l'esperança. El meu silenci no ens va superar. La seva mort ens separa. La meua mort no ens unirà. És així, ja és bell que les nostres vides hagin pogut estar d'acord durant tant de temps". A l'aparador del davant són les clares paraules de T.S. Eliot les que expressen el comiat. I als de l'altra entrada, una evo-

La línia de disseny propi de l'establiment de Vinçon, obert des del 1941, és mítica: l'estètica i el grafisme estan cuidats fins al detall més mil·limètric. FRANCESC MELCION

Nova York El primer cop que vaig entrar a la botiga del MoMA em pensava que era el Vinçon

cació de l'escena de la bossa de plàstic voleiant d'*American beauty* i uns acords melancòlics de Gustav Mahler. Les intencions estètiques de sempre vehiculades aquest cop per la imminència de l'adéu, per la punyent poètica del comiat.

Em trobo amb l'Antonio Iglesias, responsable dels aparadors de Vinçon des de fa més de vint anys. Me'ls explica amb deteniment i estimació per la seva feina. "Reflecteixen el dol". I ho fan a través del minimalisme expressiu i la composició delicada de l'objecte que parla per si sol. Anem fins a una de les sales interiors, on m'ensenya una exposició de bosses de la casa. Són el testimoni físic d'una història d'èxit. La prova? A la quarta planta del Museu del Disseny de la plaça de les Glòries n'hi ha un parell dins de les vitrines.

Camino pels passadissos ja força desangelats. Molts prestatges estan quasi buits. De petit m'encantava la

secció dels ganivets, els obridors d'ampolla, els salers i els peladors de fruita. Hi ha també la zona de les làmpares, els marcs i els àlbums de fotos. Les bateries de cuina, les llibretes i les figures d'animals decoratives. Pujo al pis de dalt i surto al preciós pati interior, un racó de calma. S'hi veu la Pedrera per darrere i hi ha un antic mosaic de ceràmica. Plantes que grimpen per les parets, sis buguenvílies injectades de color i dos plàtans majestuosos. Pense en ells mentre marxo i pujo per passeig de Gràcia. Em trobo la periodista -i amiga- Elisenda Roca, amb qui rememoro el vell plàtan al mig de la botiga, i m'explica la història del dia que el van trossejar. Ella encara en conserva un tros a casa. I ressonen les paraules d'Eliot que acabo de llegir: "Som aquells que han passat ulls fits davant teu, a l'altre regne de la mort. Ànimes violentes, com els homes buits".